

Arrest

nr. 138 886 van 19 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2015 tot weigering van een aanvraag gezinshereniging en om bij wege van voorlopige maatregelen *“De Belgische staat te verbieden over te gaan tot de gedwongen uitvoering van de verwijdering van verzoeker binnen het kader van art. 39/79 van de Vreemdelingenwet, te weten gedurende de tijd van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Inzake het verzoekschrift strekkende tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.1. Feiten

De bestreden beslissing, die op 18 februari 2015 aan verzoekster werd betekend, luidt als volgt:

“Geachte,

Op datum van 17.02.2015 werd een aanvraag gezinshereniging ingediend in het kader van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Deze aanvraag werd ingediend als bloedverwant in opgaande lijn van een EU-burger, in functie van zowel haar schoonzoon (zijnde dhr. X, geboren op 22.08.1966, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 66.08.22 585-03) als haar drie kleinkinderen (zijnde X, geboren op 01.06.2002, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 02.06.01 244-33 / X, geboren op 19.07.2003, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 03.07.19 253-94 / X, geboren op 26.04.2008, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 08.04.26 270-48).

Een aanvraag gezinshereniging als bloedverwant in opgaande lijn van een EU-burger is echter voorzien in artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de categorie ‘bloedverwanten in opgaande lijn’ reeds voorzien is in artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980, kan er geen gezinshereniging in functie van deze categorie ingediend worden volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Immers, artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.’

Er werd bijgevolg een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van een categorie welke niet voorzien is bij artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene kan bijgevolg geen gezinshereniging indienen.

(...)”

1.2. Beoordeling

1.2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bedoelde vordering. Voormeld artikel stelt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De bestreden beslissing kan niet aanzien worden als een “verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel” zoals bepaald in voormeld artikel 39/82, 4, tweede lid. De bestreden beslissing betreft in wezen immers de informatieve mededeling aan verzoekster dat zij een aanvraag gezinshereniging als bloedverwant in opgaande lijn van een EU-burger dient in te dienen overeenkomstig artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet en niet op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Derhalve beantwoordt onderhavige vordering niet aan de vereisten van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 13 van het EVRM is niet geschonden. De verzoekende partij is bijgestaan door een raadsman die met kennis van zaken dient te opteren voor de juiste procedure.

1.2.2. Ten overvloede wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds 18 november 2014 is vastgehouden met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd reeds op 25 november 2014 ingelicht inzake haar repatriëring, die geannuleerd werd wegens het indienen van een asielaanvraag op 26 november 2014. Op 17 februari 2015 werd verzoekster geïnformeerd dat er een repatriëring voorzien was op 19 februari 2015.

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden geen kennis te hebben van de verblijfsreglementering, gelet op een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 10 september 2014 onontvankelijk werd verklaard, een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2014, de kennisgevingen op 18 november 2014 van een nijlage 13septies en een bijlage 13sexies, een afgewezen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 133 415 van 19 november 2014, een asielaanvraag die werd ingediend op 26 november 2014 en die op 18 december 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen en waartegen het beroep door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 136 726 van 20 januari 2015 alsook het indienen van een tweede asielaanvraag die op 11 februari 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen

De vaststelling dat verzoekster op 17 februari 2015, aldus twee dagen voor haar voorziene repatriëring op 19 februari 2015, een tardieve aanvraag gezinshereniging doet gebaseerd op artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet om dienvolgens, na een informatieve mededeling omtrent deze aanvraag, op 18 februari 2015 onderhavige vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, neigt omwille van voorgaande vaststellingen naar misbruik van verblijfsprocedures.

1.2.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

2. Inzake het verzoekschrift strekkend tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. Hoger werd vastgesteld dat het voorwerp van de onderhavige procedure geen “verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel” betreft. Tevens werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen zodat er geen voorlopige maatregelen kunnen worden opgelegd.

2.3. Het verzoek tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering strekkend tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

W. MULS